

vi naaet til at se opført paa Statens Budget Forbrugsskatter, der er de relativt største siden 1913. Men den højtærede Minister har jo en Trøst heroverfor, den samme til enhver Tid. Han siger: Disse indirekte Skatter bæres lettere her i Danmark, end indirekte Skatter bæres i noget andet Land. Og Forklaringen herpaa fremkommer derved, at Luksusbegrebet her i Danmark af den højtærede Minister udvides helt ud over det rimelige. Jeg har allerede anført, hvorledes det maa forekomme utroligt, at disse 196 Mill. Kr.s Forbrugsskatter, som vi har i Øjeblikket, at de — eller blot en væsentlig Del af dem — skulde komme ind ved Afgifter paa Luksusforbrug. Men den højtærede Minister har det saadan, at saa snart han sidder som Finansminister, antager næsten ethvert Forbrug Karakteren af Luksusforbrug. Det er, som om han pludselig bliver Puritaneren, Asketen, der synes kun at ville anerkende Fasten som den eneste menneskeverdige Form for Tilværelse. Jeg maa tilstaa, at jeg har altid beundret den Alvor, hvormed Ministeren har formaaet at benytte Luksusnavnet til at dække over, hvorledes Forbrugsbeskatningen her i Landet i en forfærdende Grad trækker de surt erhvervede Penge op af den arbejdende Befolknings Lommer. Men jeg gentager heroverfor, at det vil alligevel ikke lykkes Ministeriet at faa Befolkningen til at tro, at de 196 Mill. Kr.s Skatter paa Forbruget og de 34 Mill. Kr.s Afgifter paa Omsætningen bæres let af Befolkningen, men at Formueskattens 37 Mill. Kr. er lige ved at tynge Befolkningen i Knæ, virker ødelæggende paa Befolkningens Sparelyst, ødelæggende for Erhvervslivet og jager Folk ud af Landet. Man kan forstaa den indre Tilfredshed, hvormed det ærede Medlem Hr. Korsgaard i sin Tale kunde sige, at de konservative Synspunkter med Hensyn til Formueskatten nu endelig ogsaa er blevet Partiet Venstres. Denne Kendsgerning, som det ærede Medlem Hr. Korsgaard nævnte, blev understreget paa en overordentlig virkningsfuld Maade af den højtærede Statsminister, idet han i sin Omtale af de lykkelige Tilstande i Amerika udbrod: Ja, i Amerika har Kapitalen Magt, men der er ogsaa Kapital derovre. Gennem denne Bemærkning var det i Virkeligheden, som om man i et Lynglimt saa Forskellen mellem den konservative Samfundsopfattelse og den demokratiske Samfundsopfattelse, den konservative Samfundsopfattelse, som siger: Samfundet har Brug for en vis Mængde Kapital, og Samfundet kan kun skaffe den Kapital til Veje i tilstrækkeligt Omfang paa een Maade,

nemlig ved at koncentrere Kapitalen paa faa Hænder, altsaa i Virkeligheden ved, at Samfundet paa en Maade opdrætter det fornødne Antal store private Kapitalister, der har den Opgave at være Kapitalens Forvaltere og som derfor maa værnes, som derfor maa forlenes med en økonomisk Magt, der ofte medfører, at de paa mange Omraader bliver de egentlige Magthavere i Samfundet. Heroverfor staar den demokratiske Samfundsopfattelse, der siger: Ja, det er rigtigt, Samfundet har Brug for en vis Mængde Kapital, og det, der derfor maa være Maalet for Statsstyrelsen, er, at der kaldes paa Sparelysten hos Befolkningens brede Lag, kaldes paa den netop derigennem, at der gives den Mulighed for ved Opsparing at skabe sig bedre Fremtidsmuligheder, at der gives den Udsigt til større økonomisk Selvstændighed, gives den bedre Erhvervs-muligheder, en sikrere Fremtid i det hele taget. Denne Samfundsopfattelse udtrykker i Modsætning til den konservative Opfattelse, at den dyreste Form for et Samfund at opspare sin Kapital paa, er at lade den opspare paa enkelte Hænder, fordi der derved samtidig skabes et uhyre uproduktivt Forbrug i Samfundet.

Der er saa et Spørgsmaal, jeg gerne vil berøre overfor den højtærede Finansminister. I indeværende Aar er den første Grundskyldsvurdering her i Landet gennemført, efter at den kommunale Grundskyldsreform har ført større Dele af Ejendomsskatterne over paa Grundværdierne. Det er jo klart, at jo større Grundskyld der paalægges Grundene, Jorden, jo større Betydning har det, at Grundvurderingerne er rigtige, des mere maa der sættes ind paa fra Lovgivningsmagtens og Administrationens Side at gøre Vurderingerne retfærdige. Jeg vil gerne overfor den højtærede Minister henlede Opmærksomheden paa, at der efter min Formening ikke i saa Henseende er foretaget, hvad der er muligt, og heller ikke, hvad der er forudsat i selve Lovgivningen. Jeg skal erindre om, at Vurderingsreglerne, som findes i Loven om Ejendomsskatterne til Staten af 7. August 1922, fastsættes i denne Lovs § 10 saaledes, at Grundskyldsansættelsen skal indføres i en Fortegnelse i en af Finansministeren nærmere foreskreven Form til Fremlæggelse til offentligt Eftersyn. I den samme Lovs § 3 hedder det om Landbrugsejendomme: „Er Ejendommens Tilliggende af væsentlig forskellig Beskaffenhed eller Beliggenhed, ansættes hver af de paagældende Dele for sig.“ Dette Paalæg er gentaget i Finansministeriets Bekendtgørelse af 15. Februar 1923.